

Ο ισχυρισμός ότι οι Beggars αποτελούν μια από τις πιο ισχυρές heavy rock μπάντες της χώρας μας στηρίζεται από όλες τις μέχρι τώρα κυκλοφορίες τους. Το νέο άλμπουμ της αθηναίας τριάδας διαφέρει αρκετά από το προηγούμενο, αλλά διαθέτει και πολλά κοινά στοιχεία με αυτό. Τα γκάζια έχουν φρενάρει ελαφρώς προς όφελος της ψυχεδέλειας, γεγονός που μετατρέπει το ' [The Day I Lost My Head](#) ' σε μια πιο ταξιδιάρικη και συναισθηματική δουλειά. Θα ήταν άστοχη κολακεία να πει κανείς πως οι Beggars πρωτοτυπούν στους ρυθμούς. Από την άλλη, η απλότητα της μουσικής δομής είναι ένα από τα χαρακτηριστικά που κάνουν αγαπητή τη heavy rock μουσική. Από τις πρώτες κιόλας στιγμές του άλμπουμ καταλαβαίνει κανείς πως ο ήχος των 70s έχει ακόμα ευρύτερη θέση στη μουσική των Beggars, κάτι που πολλοί θα υποδεχτούν με μεγάλη χαρά.

Τα δύο πρώτα τραγούδια αποτελούν ένα κάλεσμα του συγκροτήματος. Ή ίσως και μια πρόκληση του συγκροτήματος, για πιο βιωματική προσέγγιση της ζωής. Μέσα από τους στίχους, οι Beggars ωθούν τον ακροατή μακριά από δισταγμό, μακριά από ηττοπάθεια, μακριά από φόβο. Κι αν υπάρχει ένα ψήγμα νοσταλγίας ή ακόμα και απαισιοδοξίας στο ύφος της μουσικής τους, ίσως δεν είναι τυχαίο, γιατί όλοι πολλές φορές πέφτουμε θύματα του εαυτού μας... Φτάνουμε, έτσι, στο instrumental τραγούδι του άλμπουμ, που με την ολοκλήρωσή του μάς φέρνει αντιμέτωπους με μια από τις πιο εντυπωσιακές συνθέσεις του 'The Day I Lost My Head', που ακούει στο όνομα 'Game'. Μέσα σε πεντέμισι λεπτά, οι Beggars καταφέρνουν να εξαπολύσουν ένα κύμα απειλητικού σκοταδιού, με μεταλλικό φόντο, πικραμένα λόγια και εξαιρετικό κιθαριστικό σόλο. Το ίδιας διάρκειας 'Medusa' είναι αρκετά διαφορετικό. Οι Beggars σκηνοθετούν ένα desert σκηνικό με απόμακρα φωνητικά και ήχο κιθάρας που αιωρείται παντού. Αναμφίβολα ένα από τα ωραιότερα τραγούδια του άλμπουμ, καταφέρνει να ταξιδέψει τον ακροατή σε μέρη δύσκολης πρόσβασης. Αλλά, αμέσως μετά, έρχεται η ώρα της απαραίτητης επιτάχυνσης. Οι Beggars μπορούν άνετα να παινεύονται για το riff του 'Blind', που καταφέρνει να "συνεφέρει" τον ακροατή από το εντεκάλεπτο τριπάκι στο οποίο είχε περιπέσει (με την καλή έννοια) προηγουμένως. Κατά την προσφιλή συνήθεια του group, το σόλο της κιθάρας συνοδεύει το τελικό τμήμα του

τραγουδιού, στο οποίο το tempo παρουσιάζει τις επίσης προσφιλείς διακυμάνσεις. Και επειδή πάντα το heavy rock φλερτάρει με το blues, το 'You Break Me' και 'Chief Commander (1945 – 2015)' είναι αφιερωμένα σε αυτό το πάντρεμα, το καθένα με τον τρόπο του. Το 'The Day I Lost My Head' ολοκληρώνεται με ένα αρκετά θλιβερό δημιούργημα του group, που τιτλοφορείται 'Genesis'. Φαίνεται πως τα μεγαλύτερα τραγούδια του άλμπουμ αυτού είναι και τα πιο ιδιαίτερα. Μοιάζει με πικρή και πεισματική εξομολόγηση για όλες τις «μαύρες» πτυχές της πορείας μας, στις οποίες εμείς οι άνθρωποι προσθέτουμε το λιθαράκι μας και τελικά μάς καταπίνουν. Ιδανικό κλείσιμο του άλμπουμ, το τραγούδι αυτό αποτελεί ένα από τα πλέον αριστουργηματικά που έχουν ποτέ ξεφύγει από τις χορδές, φωνητικές και κιθαριστικές, των Beggars.

Κανείς δεν θα «χάσει το κεφάλι του» με το 'The Day I Lost My Head'. Αλλά σίγουρα πολλοί θα εκτιμήσουν υπέρ το δέον την πέμπτη αυτή δισκογραφική προσπάθεια του group. Διότι αξίζει πραγματικά να εκτιμηθεί.

Κείμενο: Φαίδων Κυτρίδης